

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 17.472 van 22 oktober 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MULDER en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger van Bakweri-origine te zijn afkomstig van Bota-Limbe in de South West province. U begon in december 2006 een relatie met een klasgenote Terese (T.). Op 10 augustus 2007 was u bij uw vriendin Terese. Er was niemand thuis en jullie hadden seks. De oudere broer van Terese betrapte jullie naakt. Jullie waren geschokt en u deed onmiddellijk de deur op slot. De broer van Terese had de burens en jongeren uit de buurt ingelicht. Er kwamen mensen het huis binnengevallen en ze begonnen u en Terese te slaan. Jullie werden naar buiten gebracht en een hele groep mensen verzamelden zich rondom u en Terese. Ze zeiden dat jullie een schande waren voor de gemeenschap. De politie kwam voorbij en vroeg wat er gaande was. De omstaanders vertelden de politie dat jullie lesbisch waren en jullie werden naar het politiekantoor van Limbe gebracht. De politie nam jullie verklaring en jullie zeiden dat jullie vrienden waren. Jullie werden geslagen en mishandeld. U bekende na mishandeling dat jullie een lesbische relatie hadden. Op 6 oktober 2007 werden jullie vrijgelaten, nadat de vader van Terese de politie had omgekocht. U had geen contact meer met Terese na uw vrijlating. U nam een taxi naar uw huis in Bota-Limbe. U had

problemen met uw vader, die u niet meer aanvaardde als zijn dochter. Op 12 oktober 2007 ging u naar het ziekenhuis voor de verzorging van uw verwondingen. U keerde dezelfde dag naar huis terug en de advocaat van uw familie kwam langs. Hij was door uw moeder geïnformeerd over uw arrestatie en hij was langs het politiekantoor geweest. Uw advocaat had een arrestatiebevel bij op uw naam. U besloot naar Buea te gaan bij uw tante. Uw tante was een naaister en ze vroeg u op 29 november 2007 naar Tiko te gaan voor een klant Mamodo (L.). De vrouw herkende u en ze wist dat u gearresteerd was geweest. Ze stelde voor dat u in Tiko zou overnachten omdat het al laat was. De volgende dag, op 30 november 2007 's morgens kwamen twee agenten en ze vroegen naar u. U diende hen te volgen naar het politiekantoor van Tiko, waar u opgesloten bleef tot 3 december 2007. Twee jongeren hadden de agenten gemeld dat u naar Tiko was gekomen om er homoseksualiteit te verspreiden. U betaalde een agent met het geld dat u ontvangen had van Mamodo (L.) en u werd vrijgelaten. U keerde terug naar uw tante in Buea. U hielp een andere klant Vanessa (L.) en zij nodigde u uit in haar hotelkamer. U begon een relatie met Vanessa. Op 31 januari 2008 werd u samen met Vanessa in Molyko, Buea opgepakt in een bar. U en Vanessa waren aan het eten en drinken. U kuste haar en de eigenaar van de bar begon te schreeuwen. De eigenaar had de politie gebeld en jullie werden naar het politiekantoor van Buea gebracht. Vanessa werd dezelfde dag terug vrijgelaten, omdat ze als buitenlander niet wist dat lesbische relaties in Kameroen verboden waren. Nadat een vriendin van Vanessa, Clara (B.), de politie had betaald, werd u op 5 februari 2008 vrijgelaten. Van Clara vernam u dat Vanessa het land had verlaten. Clara (B.) regelde uw vertrek en u hebt samen met haar Kameroen per vliegtuig verlaten op 5 februari 2008. U hebt op 7 februari 2008 in België asiel gevraagd. U vernam na uw aankomst in België dat de politie was langsgeweest bij uw tante in Buea op zoek naar u. Uw tante ontving een convocatie op uw naam.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende omwille van uw seksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen **over de twee lesbische relaties die u zou gehad hebben in Kameroen**. U begon een relatie met Terese in december 2006 en u verklaart dat jullie door problemen uit elkaar gingen in augustus 2007. Wanneer u wordt gevraagd om welke reden de relatie beëindigd werd, antwoordt u ontwijkend. U stelt dat dit kwam door de problemen en de manier waarop de mensen over jullie spraken. Wanneer u opnieuw de vraag wordt gesteld, verklaart u dat

er geen reden of probleem is waardoor jullie uit elkaar gingen. Het is weinig aannemelijk dat u niet concreter kan uitleggen hoe uw eerste relatie is beëindigd. U voegt kort toe dat jullie elkaar na de vrijlating niet meer hebben gezien en u verklaarde zelfs dat u nadien niet wou weten hoe het met Terese ging (zie gehoor CGVS, p.13). Daarbij dient te worden opgemerkt dat u, volgens uw verklaringen, samen met Terese werd gearresteerd en opgesloten in het politiekantoor van Limbe. Door tussenkomst van de vader van Terese werden jullie vrijgelaten, waardoor het des te merkwaardiger is dat u niets meer zei tegen Terese (zie gehoor CGVS, p.29) en dat u nadien geen contact meer had met haar (zie gehoor CGVS, p.13 en p.15). Te meer daar u enige tijd later een arrestatiebevel ontving en u verklaart nog gezocht te zijn geweest door de Kameroense autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.14), waardoor het weinig aannemelijk is dat u niet informeerde of Terese ook gezocht werd en of zij ook een arrestatiebevel ontving (zie gehoor CGVS, p.44).

Nadien begon u in Buea een relatie met Vanessa. U stelt dat Vanessa u enkel vertelde dat ze een Franse toeriste was die de Buea Mountain kwam bezoeken. U blijkt niet te weten van waar in Frankrijk Vanessa vandaan kwam (zie gehoor CGVS, p.3 en p.16). U bent niet op de hoogte of ze voor het eerst in Kameroen was, hoelang ze al in Kameroen was, noch hoelang ze in Kameroen zou blijven (zie gehoor CGVS, p.17). U stelt niet te weten welk werk of beroep Vanessa had (zie gehoor CGVS, p.17). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer afweet over Vanessa en u geen contactgegevens van haar hebt (zie gehoor CGVS, p.20). U wisselde geen contactgegevens uit en u hebt na jullie arrestatie geen nieuws meer gehad van Vanessa (zie gehoor CGVS, p.20). Het is bevreedend dat Clara, de vriendin van Vanessa, u hielp vrij te komen en uw reis regelde, maar dat u verder geen contact meer heeft noch met Vanessa noch met Clara.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u een relatie met Terese en Vanessa hebben gehad, waardoor ook geen geloof meer kan gehecht worden aan uw verklaringen als zou u hierdoor problemen hebben gekend in Kameroen.

Verder is het opmerkelijk dat u pas bij uw arrestatie op 10 augustus 2007 zou vernomen hebben dat homoseksualiteit in Kameroen niet toegestaan is (zie gehoor CGVS, p.25). U verklaart dat uw gevoelens voor vrouwen een verborgen zaak waren en dat u uw relatie met Terese geheim hield. Toch is het onwaarschijnlijk dat u zich dan nooit eerder had afgevraagd of homoseksualiteit in Kameroen al dan niet verboden is (zie gehoor CGVS, p.25), gezien de algemene negatieve houding tegenover homoseksualiteit en de media-aandacht die eraan wordt gegeven (zie informatie administratieve dossier).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u aanvankelijk op 6 oktober 2007 werd vrijgelaten om dan enkele dagen later toch nog een arrestatiebevel te ontvangen, gedateerd op 8 oktober 2007. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, antwoordt u dat de politie werd omgekocht en u niet weet of de agent dit deed zonder weet te hebben van de vraag van de hogere autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.14). Toch kende u hierna geen ernstige problemen tot eind november 2007 en kwam u bij uw arrestatie op 30 november 2007 in Buea na enkele dagen na omkoping opnieuw vrij. Bij uw arrestatie in Buea op 31 januari 2008 dient te worden opgemerkt dat u opnieuw na betaling na enkele dagen bent vrijgelaten (zie gehoor CGVS, p.40). Dit alles, namelijk de opeenvolgende vrijlatingen, is moeilijk in overeenstemming te brengen met een situatie waarin iemand wordt vervolgd omwille van zijn of haar sexuele geaardheid.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat u in Kameroen herkend kan worden als lesbische weinig overtuigend overkomt. U stelt dat u in Tiko herkend werd en bij de politie werd aangegeven, zonder dat u hierover meer details kan geven (zie gehoor CGVS, p.35). Wanneer u dan wordt gevraagd of uw problemen door uw relatie met Terese en met Vanessa in de media verschenen, antwoordt u geen idee te hebben of het in de media kwam (zie gehoor CGVS, p.40). Uw verklaring later in het gehoor dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst vreest te zullen worden herkend en te zullen worden aangegeven (zie gehoor CGVS, p.43), is gebaseerd op ongefundeerde veronderstellingen en vermoedens, waarvoor u geen concrete aanwijzingen aanbrengt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een

'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De studentenidentiteitskaart (n° 084 afgegeven op 17.4.2007) en het nationaliteitsbewijs (n°194 afgegeven te Limbe op 3.1.2008) bevatten identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw tante zonder problemen voor u een nationaliteitscertificaat kreeg in Limbe (zie gehoor CGVS, p.45), hoewel u beweert problemen te hebben gekend met de Kameroense autoriteiten in hetzelfde Limbe, waardoor de ernst van uw beweerde vrees verder kan worden in vraag gesteld. Het medische attest (n°0340379 opgemaakt te Limbe op 12.10.2007) stelt dat u werd onderzocht op 12.10.2007 na foltering door agenten waardoor u stress heeft en gezwollen benen en rugpijn. Het attest vermeldt vooreerst echter niet de omstandigheden waarin u door de politie werd opgepakt. Het arrestatiebevel (n°123 opgemaakt op 8.10.2007 te Limbe) stelt dat u wordt beschuldigd van 'lesbianism'. Er kan echter enkel bewijswaarde gehecht worden aan documenten die ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval blijkt. Wat betreft de convocatie (opgemaakt op 17.4.2008 te Buea) dient te worden opgemerkt dat deze geen reden vermeldt en u zelf uitdrukkelijk verklaart niet te weten waarom u opgeroepen wordt (zie gehoor CGVS, p.43). De authenticiteit van al deze documenten kan trouwens niet worden nagegaan. In dit opzicht dient bovendien te worden opgemerkt dat Kameroen algemeen beschouwd wordt als een van de meest corrupte landen en officiële documenten er worden aangemaakt tegen betaling. Officiële documenten worden dus vaak vervalst of echte documenten worden op frauduleuze wijze verkregen (zie informatie administratieve dossier)."

4.1. Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, gelet op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meerbepaald artikel 3, en op de plicht tot afdoende motivering als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) haar op geen enkel ogenblik op tegenstrijdigheden heeft kunnen betrappen, zodat er niet kan worden getwijfeld aan haar relaas.

Waar de bestreden motivering stelt dat zij niet concreter kon verklaren waarom zij haar relatie met Terese beëindigde, stelt verzoekster dat zij uit elkaar gingen omwille van problemen met de overheid en de wijze waarop haar omgeving over de relatie sprak, hetgeen een meer dan duidelijke en voldoende verklaring zou zijn. Dat verzoekster besloot om na de vrijlating geen contact meer te zoeken met Terese omwille van voornoemde problemen, betreft een persoonlijke levenskeuze die niet tegen haar mag worden gebruikt in het kader van haar asielrelaas.

Met betrekking tot Vanessa, stelt verzoekster dat zij niet veel tijd met haar doorbracht. Verzoekster ziet niet in welke zin dit relevant is voor haar asielaanvraag. Zij wijst erop dat zij Vanessa's volledige naam meedeelde, zodat zij het de overheden mogelijk maakt om haar verhaal na te gaan, na opsporing van deze vrouw.

Betreffende het feit dat zij niet wist dat homoseksualiteit bij wet verboden was, betoogt verzoekster dat zij op de hoogte was van het feit dat homoseksualiteit door haar omgeving niet werd aanvaard, maar dit niet noodzakelijk betekent dat homoseksualiteit bij wet verboden was.

Volgens verzoekster is het verwonderlijk dat de bestreden beslissing enerzijds stelt dat Kameroen één van de meest corrupte landen ter wereld is, doch anderzijds stelt dat de opeenvolgende vrijlatingen (wegens omkoping) moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met een situatie waarin iemand wordt vervolgd omwille van een seksuele geaardheid. Een corrupt ambtenaar zou zich laten omkopen van zodra hij geld kan verdienen en de reden van de opsluiting maakt daarbij niet uit.

Verzoekster voert aan dat uit haar drievoudige arrestatie, en meerbepaald uit de feiten omtrent de tweede arrestatie, blijkt dat er een reëel risico bestaat op een nieuwe arrestatie. Bovendien legt zij een arrestatiebevel voor.

Met betrekking tot haar nationaliteitsbewijs, doet verzoekster gelden dat nergens wordt geargumenteed of bewezen dat de Kameroense autoriteiten bij het afleveren van zulk neutraal document de plicht hebben het strafregister van de aanvrager na te gaan. Bovendien is het mogelijk dat de autoriteiten die het afleveren totaal onafhankelijk zijn van de politie of andere strafrechtelijke overheden.

Aangaande het medisch attest meent verzoekster dat het logisch is dat de omstandigheden van de arrestatie niet worden vermeld aangezien het geen arrestatiebevel betreft. Het voorgelegde arrestatiebevel vermeldt de reden van de arrestatie, zijnde "lesbianisme".

Betreffende het arrestatiebevel betoogt verzoekster dat de motivering het niet in aanmerking neemt omdat het niet wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen, zonder nadere precisering omtrent het onwaarschijnlijke in haar verklaringen omtrent de eerste arrestatie.

Verzoekster betreurt dat er duidelijk wordt uitgegaan van de vooronderstelling dat de voorgelegde documenten vervalst werden. Zij betreurt dat er wordt uitgegaan van het valse karakter van alle documenten die door een Kameroens burger worden overgelegd en voelt zich in deze gediscrimineerd. Verzoekster stelt dat het CGVS de mogelijkheid en plicht heeft om de authenticiteit van de documenten na te gaan. De documenten vermelden telkens duidelijk van wie of welke autoriteit zij afkomstig zijn. De waarachtigheid ervan kan dus worden nagegaan met een kleine inspanning.

Verzoekster is van mening dat het feitenrelaas wel degelijk ernstige aanwijzingen bevat van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Zij kent een gegronde vrees voor vervolging, foltering en doodslag door zowel de Kameroense gemeenschap als de overheid en kan en wil de bescherming van de overheid niet inroepen tegen represailles van haar gemeenschap. De motieven, aangehaald in de bestreden beslissing, doen hieraan volgens verzoekster geen afbreuk, zijn niet afdoende en louter gebaseerd op niet-overtuigende onwaarschijnlijkheden. Derhalve vraagt verzoekster in hoofdorde om haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (zie sub 2).

De Raad merkt op dat het, zelfs indien er op dat moment niemand thuis was, weinig overtuigend is dat verzoekster en Terese tijdens hun ontmoeting bij Terese thuis de deur zouden vergeten te sluiten, gelet op het risico op betrapting.

Verzoekster legt vage verklaringen af aangaande haar opsluiting. Zo verklaarde zij, wanneer haar werd gevraagd wat zij bedoelde wanneer zij verklaarde dat zij samen met Terese werd opgesloten: "*ik weet het niet*" en wist zij niet waarvoor de vier anderen in hun cel werden opgesloten (administratief dossier, stuk 3, p.26).

Daargelaten de vraag waarom verzoekster en Terese concreet uit elkaar gingen, merkt de Raad op dat het, in het licht van verzoeksters verklaringen dat zij van december 2006 tot augustus 2007 een relatie had met Terese, zij samen werden betrappt, opgesloten en ondervraagd en zij werden vrijgekocht door de vader van Terese, niet aannemelijk is dat verzoekster Terese niet meer zag na de dag van hun vrijlating, zij niet eens wilde weten hoe het met haar ging en niets meer van haar hoorde (administratief dossier, stuk 3, p.13).

Verzoeksters verklaring dat het een persoonlijke levenskeuze betrof om geen contact meer te hebben met Terese is niet afdoende om hieraan afbreuk te doen. Bovendien kon van verzoekster, die enkele dagen later een arrestatiebevel ontving, redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich zou informeren hoe het Terese verging aangezien zij werden gearresteerd, ondervraagd en opgesloten voor dezelfde problemen. Dat verzoekster naliet zich te informeren over hoe het met Terese ging en of zij al dan niet een arrestatiebevel kreeg (*ibid.*, p.44), getuigt derhalve van desinteresse voor haar beweerde problemen.

Ondanks dat zij slechts weinig tijd doorbracht met Vanessa, kon redelijkerwijze van verzoekster, die beweerde een intieme relatie te hebben gehad met voornoemd persoon, worden verwacht dat zij (i) ervan op de hoogte was of Vanessa voor de eerste keer in Kameroen was, hoe lang zij al in Kameroen was en hoelang ze zou blijven (ii) wist welk werk of beroep Vanessa had (iii) haar contactgegevens had, te meer daar Clara, de vriendin van Vanessa haar zou hebben geholpen vrij te komen. In acht genomen verzoeksters vage verklaringen hieromtrent, kan er geen geloof worden gehecht aan haar relatie met Vanessa.

Met betrekking tot verzoeksters stelling dat zij het de overheden mogelijk heeft gemaakt Vanessa op te sporen en haar verhaal te controleren, treedt de Raad verweerder bij waar deze stelt dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

De Raad merkt ten overvloede op dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, in acht genomen haar beweerde problemen in augustus 2007, Vanessa openlijk zou kussen in een bar, noch dat zij daar niet vertrokken nadat de eigenares hun daartoe verzocht, hetgeen zou hebben geleid tot hun arrestatie (administratief dossier, stuk 3, p.36).

De bestreden beslissing stelt met recht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster als lesbienne vóór haar arrestatie niet op de hoogte zou zijn geweest dat homoseksualiteit in Kameroen niet is toegestaan en zich nooit eerder afvroeg of homoseksualiteit al dan niet verboden zou zijn, gezien de algemene negatieve houding tegenover homoseksualiteit en de media-aandacht die hieraan wordt gegeven (administratief dossier, stuk 11: landeninformatie). Verzoekster had evenmin weet van andere lesbische personen die problemen hadden in Kameroen, wist niet of homoseksuelen problemen hadden in Kameroen en hoorde dit niet via vrienden of de media (administratief dossier, stuk 3, p.40).

Verzoekster gaf als enige reden waarom ze niet in Douala kon blijven dat Clara er zou vertrekken en zij er niemand kende (*ibid.*, p.42). Derhalve maakt zij niet aannemelijk dat zij niet in Douala zou kunnen verblijven. Ten overvloede blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas dat verzoekster na haar beweerde vrijlatingen gedurende verschillende maanden in Buea verbleef bij haar tante, waarbij zij geen problemen kende, hetgeen niet wijst op een vervolging vanwege de Kameroense autoriteiten.

Verzoekster brengt geen documenten bij om haar reisweg te staven. Zij legt vage verklaringen af omtrent haar reis. Zo wist ze niet naar waar Clara haar bracht in Douala, noch of haar naam en foto in het tijdens haar reis gebruikte paspoort stonden (*ibid.*, p.6). Bovendien is het niet aannemelijk dat Clara een hoog bedrag zou betalen voor haar vrijlating, haar reis zou regelen en verzoekster niets moest betalen (*ibid.*; administratief dossier, stuk 7, nr. 33), gelet op het feit dat verzoekster nadien geen contact meer had met Clara of Vanessa (administratief dossier, stuk 3, p.7, p.20).

De voormelde vaststellingen volstaan om te kunnen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motivering aangaande het feit dat haar opeenvolgende vrijlatingen moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met een situatie waarin iemand wordt vervolgd omwille van haar seksuele geaardheid en dat verzoeksters vrees herkend te worden louter is gebaseerd op vermoedens, is derhalve niet van die aard dat zij kan leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De door verzoekster neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 10) vermogen niet haar geloofwaardigheid te herstellen.

Betreffende verzoeksters studentenkaart en nationaliteitsbewijs, merkt de bestreden beslissing met recht op dat deze slechts identiteitsgegevens bevatten, waaraan niet wordt

getwijfeld. Aangaande het nationaliteitsbewijs dat werd afgeleverd op 3 januari 2008 merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, terwijl er tegen haar een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd op 8 oktober 2007 en zij bij haar tante in Buea verbleef, het risico zou lopen door diezelfde tante een nationaliteitsbewijs aan te laten vragen bij de Kameroense autoriteiten. Verzoeksters verklaring dat de autoriteiten die zulk document afleveren mogelijkerwijze onafhankelijk zijn van de politie of strafrechtelijke overheden is louter hypothetisch en doet derhalve geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Wat betreft het medische attest, merkt de bestreden motivering met recht op dat hieruit niet blijkt in welke omstandigheden verzoekster door de politie werd opgepakt. Dient tevens te worden opgemerkt dat dergelijk medisch attest wordt opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster. Bovendien blijkt uit het attest dat het ziekenhuis dat dit attest heeft opgesteld, afhangt van de Kameroense overheid, meerbepaald het ministerie van financieën en het ministerie van volksgezondheid, zodat het niet geloofwaardig is dat dit ziekenhuis zou attesteren dat verzoekster werd gemarteld door overheidsdiensten.

Aangaande het neergelegde arrestatiebevel, merkt de Raad op dat de geloofwaardigheid hiervan wordt ondergraven doordat verzoekster nog gedurende verschillende maanden zonder problemen in Buea zou hebben verbleven bij haar tante en gedurende deze periode een nationaliteitsbewijs aanvraag bij de Kameroense autoriteiten (cf. *supra*).

Wat betreft de bijgebrachte convocatie, merkt de bestreden beslissing met recht op dat deze geen reden vermeldt en verzoekster uitdrukkelijk verklaart dat zij niet weet waarom zij werd opgeroepen. De Raad stelt bovendien vast dat het nummer van de convocatie noch verzoeksters adres werden ingevuld, hetgeen de geloofwaardigheid van dit document ondermijnt.

Met betrekking tot verzoeksters bewering dat de authenticiteit van deze documenten kan worden nagegaan, daar zij vermelden van wie zij afkomstig zijn en dat het CGVS de verplichting heeft om dit te doen, wijst de Raad erop dat het CGVS niet de verplichting heeft om de lacunes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen (cf. *supra*).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoekster is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald door artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoekster verwijst, gelet op het feit dat de weigering van het statuut van subsidiaire beschermde in de bestreden beslissing niet apart wordt gemotiveerd, naar haar reeds hoger uiteengezette argumentatie.

Zij beweert dat er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat zij, wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van de overheid kan of wil stellen. Verzoekster zou dreigen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan in haar land van herkomst en op geen hulp kunnen rekenen van familieleden.

Derhalve verzoekt zij in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekster, behoudens de elementen aan de grondslag van haar asielaanvraag, geen elementen bijbrengt om haar vraag om subsidiaire bescherming te ondersteunen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 4.2) en in acht genomen dat er in het dossier voor het overige geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980, kan aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 22 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.